

Vše nejlepší, Milane!

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 27 Září 2009 09:44

(k šedesátým narozeninám Milana Dvořáka)

Jsou lidé, které jsem v životě několikrát potkal, aniž jsem o tom věděl. Věřím však, že setkání s těmito lidmi, které přeroste v přátelství, musí být někým a někde předem dáno, předem určeno.

Když jsem poprvé slyšel zpívat Jarka Nohavicu písně Pravda a lež nebo Dialog u televize, autora textu jsem neznal, či spíše jsem si myslel, že autorem textu je Nohavica.

Když jsem poslouchal projevy Michaila Gorbačova v televizi, tak odlišné od opileckého a senilního huhlání jeho předchůdců, neznal jsem český hlas, který souběžně z ruštiny projevy překládal.

Když jsem jezdíval se svými malými dcerkami na Českomoravskou vysočinu do vesničky Střítež u Božejova, netušil jsem, že o několik kilometrů dál jezdí do vesnice s krásným jménem Vlášence - Drbohlavy se svými dvěma syny právě ten, který složil pro Nohavicu ony dva texty a promlouval česky za sovětského státníka.

Ten muž se jmenuje **Milan Dvořák** a narodil se 29. září 1949. Rok předtím se narodil jeho bra

tr Libor. Jejich otec, Richard Dvořák, toho v životě dělal mnoho. Mimo jiné byl v letech 1959 až 1963 velvyslancem ČSSR v Moskvě. Tam se jeho dva synové poprvé dostali do kontaktu s ruským mluvícím prostředím a chodili do ruské školy. Po maturitě Milan Dvořák začal studovat Vysokou školu ekonomickou v Praze, ale v 19 letech se jeho zrak zhoršil a začal studovat Univerzitu 17. listopadu v Praze, která byla zaměřena na překladatelství a tlumočnictví. Tato vysoká škola byla v roce 1974 zrušena a Milan Dvořák promoval na Filozofické fakultě

Univerzity Karlovy v Praze.

Dávno předtím však byla úplně první kytara, dodnes uložená na chalupě v Drbohlavech, potom i kapela Havrani, kde Milan Dvořák zpíval a hrál i s bratrem Liborem. Logicky musel přijít i první překlad písně. Pokud si dobře pamatuji, byla to píseň Stewball, zpívaná anglicky triem Peter, Paul and Mary a francouzsky Huguesem Aufrayem. Je pozoruhodné, že Milan Dvořák přeložil francouzský text.

Milan Dvořák pak naučil „zpívat“ česky řadu slavných i méně známých jmen. Krom písní Vladimíra Vysockého a jeho další velké lásky Bulata Okudžavy, zpívají ústy Milana Dvořáka i méně známí Nella Matvejevová a Alexander Galič. Česky k nám pak promlouvá i Bob Dylan a věřím, že jich je a hlavně bude víc.

Kdybych měl uvést výčet knižních překladů Milana Dvořáka z ruštiny a angličtiny, byl by to dlouhý seznam. Na prvním místě jmenuji zatím poslední český překlad Puškinova Evžena Oněgina nebo Gribojedova Hoře z Rozumu. Z angličtiny Milan Dvořák překládá spíše historickou literaturu.

Díky písničkáři Františku Vlčkovi jsem se s Milanem Dvořákem seznámil osobně. Nevynechal jsem v podstatě žádné představení v kavárně Caféidoskop, kde účinkuje se svým „druhým já“, herečkou, zpěvačkou a básnířkou Věrou Slunéčkovou. Krom toho, že jsem poprvé pronikl do obsahu textů Vysockého a poznal geniálního Galiče, jsem Milana Dvořáka poznal i jako člověka. Je krásné jít s ním lesy Českomoravské vysočiny a povídat si o literatuře, kterou máme oba rádi a nekonečně se smát při vzájemných citacích z našich lásek Jaroslava Haška a Karla Poláčka. Jestli jsem v životě poznal současně tak nadaného a tolik skromného člověka, je jím právě Milan Dvořák. Každou pochvalu odbývá svým milým úsměvem a mávnutím ruky. On „jen“ překládá, zpívá a je mu při tom dobře. Ve světě nafouknutých pitomých bublin v politice a kultuře je každé setkání s lidmi jako je Milan Dvořák svátkem, oázou v poušti doby. Milan Dvořák rozdává krásu a učí pokoře ty, kteří se pokoře učit chtějí.

Tak, Milane, přeji Ti k Tvé šedesátce, ať se spolu ještě mnohokrát projdeme lesy Vysočiny a budeme si dlouho povídat a smát se. A když nebudu vědět, kudy domů, ty mi vždy ukážeš ten správný směr. Všechno nejlepší.